

Ogsaa Hensynet til Retsenheden i Landet taler efter Rettens Mening stærkt for at begrænse Landsretternes Tal. Det maa ikke overses, at Landsretten i alle Underretssager som Regel er sidste Instans. En Splittelse af Landsretterne i flere mindre Landsretter vil medføre en langt større Fare for uensartede Retsafgørelser end den ifølge Loven af 1916 bestaaende Ordning og — som Følge deraf — Udsigt til en stærkere Belastning af Højesteret. Den centrale Stilling, som Landsretterne har ifølge den gældende Ordning, vil efter Rettens Mening neppe i Længden kunne opretholdes, medmindre man bibeholder de store Landsretter.

Hensynet til Statens Økonomi forekommer Retten at tale i samme Retning. Det er nemlig indlysende, at den samlede Arbejdsbyrde, der efter Landsretssagernes Antal paahviler Landsdommerne, langt lettere vil kunne fordeles indenfor de store Landsretter med deres bevægelige Rammer, end det vil kunne ske, naar disse lægges fast ved Oprettelse af Landsretter med faa Medlemmer. Medlemsantallet indenfor de mindre Landsretter maatte efter Sagens Natur sættes forholdsvis ikke lidet højere end indenfor de store. Og endelig kan det ikke lades ude af Betragtning, at Udgifterne til Lokaler og til Lønninger m. v. for det nødvendige Kontorpersonale uundgaelig vil blive betydeligt forøget ved en Decentralisation af Landsretterne.

Vilde man til Trods for alt det ovenfor anførte dog skride til en Decentralisation, kunde det formentlig alene begrundes ved Hensynet til Befolkningens Interesse i ikke at have lang Afstand til Retten og navnlig i en lettere Adgang til Bevisumiddelbarhed. Dette Hensyn kan imidlertid efter Rettens Mening ikke veje op imod de vægtige Grunde, der taler for at bevare de store Landsretter, og navnlig kan Adgangen til at møde under Domsforhandling for Landsretten, naar Retsplejelovens § 11, 2det Stykke, ændres saaledes som foreslaaet i det foreliggende Lovforslags § 5, formentlig gøres saa let, at Befolkningens Interesse heri fuldt ud kan varetages.

Hvad dernæst særlig angaar det under Litra b. omhandlede Spørgsmaal om Sammenlægning af Søndre Landsrets nuværende Omraade med Fyn, maa Retten bestemt fraraade en saadan Sammenlægning.

Af de ovenfor anførte almindelige Grunde mener Retten, at Søndre Landsret ikke bør opretholdes som en varig Institution, og man føler sig overbevist om, at den foreslaaede Sammenlægning ikke i Længden vilde kunne opretholdes, idet der sikkert om føje Tid vilde blive rejst Krav fra de fynske Amter (hvis Folketal vilde udgøre ca. 66 pCt. af Folketallet i den paatænkte nye Landsretskreds) om Oprettelse af en særlig Landsret for Fyn — et Krav, som man, naar først Princippet om de større Landsretter var brudt, maaske vanskeligt vilde kunne modstaa.

Retten maa formene, at Østre Landsret uden større Vanskelighed vil kunne betjene Fyn paa forsvarlig Maade, og vil være rede til at imødekomme alle rimelige Krav, som maatte fremkomme om Domsforhandlings Foretagelse paa Fyn. Retten nærer det Haab, at den med et Medlemstal af 18, eventuelt 19, (foruden Præsidenten) vil kunne overkomme den Forøgelse i Arbejdsbyrden, som Rejser til Fyn maatte foranledige, men maa i øvrigt forudsætte, at Retten, hvis en mindre Forøgelse af dens Dommertal skulde vise sig nødvendig, vil kunne paaregne en saadan, eventuelt ved midlertidig Konstitution.

Oprettelse af et særligt Kontor i Odense for de fynske Landsretssager finder Retten unødvendig og maa derfor, allerede af økonomiske Grunde, fraraade den. Der har hidtil ingen som helst Vanskeligheder vist sig ved, at Landsretssagerne paa Fyn forberedes ved de stedlige Underretsdommere, og det betvivles ikke, at disse Dommere fuldt ud vil være i Stand til at magte den yderligere Opgave, som de i Lovforslagets § 57 indeholdte Bestemmelser anviser dem med Hensyn til Sagens Forberedelse til Domsforhandling. Den hyppige og hurtige Postforbindelse mellem Fyn, navnlig Odense, og København gør Korrespondancen med Landsretten let.

For saa vidt Søndre Landsret nedlægges, vil det af Hensyn til den noget vanskeliggere Forbindelse mellem Sønderjylland og Viborg formentlig kunne anbefales, at der etableres en Kontorafdeling i Sønderborg.

ad d). Tilkaldelse af Underretsdommere ved Behandlingen af Landsretssager i 1ste Instans (§ 2).

Der er ikke indenfor Retten Enighed om dette Spørgsmaal, idet Rettens Flertal (10) udtaler sig derimod.

Flertallet anser det for at være af den største Betydning for Retsplejen, at Bevisumiddelbarhed gennemføres i fornødent Omfang. En virkelig Sikkerhed i